

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Παληάνθρωπος.

Ἴδου καὶ ὁ Παληάνθρωπος προβάλλει μὲς ἰστὴ μέση, φορεῖ στραβά τὴ σκούφια του καὶ ἀδιάντροπα σφυρίζει . . . Παληάνθρωπος ; . . . ναί, μάλιστα . . . γιατί ; δὲν σὰς ἀρέσει ; σὲ παληανθρώπους σὰν καὶ σὰς παληάνθρωπος ἀξίζει. Μονάχα οἱ παληάνθρωποι περνοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὐτοὶ ἴσθον κόσμον φαίνονται μὲ γνῶσι καὶ ἐξυπνάδα.

Τώρα λοιπὸν προσέξτε καὶ εἰς τὸ πρόγραμμά μου, ἀν ἦναι δυνατόν ἀρχὰς παληάνθρωπος νὰ ἔχη καὶ ὅμως πόσοι σὰν καὶ ἐμὲ σὰς λένε τὰ δικά μου, καὶ ὁ κόσμος εἰς τὰ λόγια των μὲ εὐλάβεια προσέχει. Ἀρχαῖς, ιδέαις, πρόδοσι καὶ ἀνάπτυξις τοῦ τόπου, αὐτὰ ἴσθον στόμα ἔβρισκονται τοῦ κάθε παληανθρώπου.

Λοιπὸν θὰ ἦμαι τραγικός καὶ πούρος πατριώτης, ἐμπρὸς εἰς ὅλους ταπεινὰ θὰ βγάλω τὸ καπέλο, θὰ φαίνομαι εἰς τοὺς κουτοὺς ἀληθινὸς ἱππότης καὶ θὲ νὰ κάνω τάχατε ρουσφέτια πῶς δὲν θέλω. Καὶ ὅμως, ἀν μοῦ δί οὐνε, θὰ πέρνω πότε πότε, καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, καλοὶ μου πατριῶται.

Τοῦ Δημοσίου ὁ παρὰς καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσει, καὶ ἔπειτα Παληάνθρωπος πῶς λέγομαι σκεφθῆτε, καὶ ἂν δέλωμαι κρυφα κρυφα καὶ ἓνα μικρὸ πεσκέσι, γὰρ αὐτὸ δὲν πρέπει βέβαια νὰ παραξενευθῆτε. Ἄμμ' τί νὰ κάμης, ἀδελφε ; . . . σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις χωρὶς παρὰ ἰστὴν τρέπη σου σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσης,

Ἐδῶ χωρὶς παληανθρωπιῆς ἀδύνατον νὰ ζήσης, πρέπει νὰ βγάλῃς ποῦ καὶ ποῦ καμμά ἐφημερίδα, ἀλλοθὺς μὲ ἀλήθειαις εἰμπορεῖ τῆς πείνας νὰ φοφήσης, καὶ ζωντανὸς νὰ φανώθῃς μαζί μὲ τὴν Πατρίδα. Θέλεις νὰ ἦσαι ἄνθρωπος ἰστὴ γῆ τῆς Ῥωμοσύνης ; μὲ κάθε τρόπο φρόντισε Παληάνθρωπος νὰ γίνῃς.

Πιστεύω σὰν Παληάνθρωπος καλὰ νὰ ἐξηγοῦμαι, καὶ ἂν φαίνωνται τὰ λόγια μου ὀλίγο μπερδεμένα,

ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ὁμοίους μου θαρρῶ πῶς ἐννοοῦμαι . . . μόνον αὐτοὶ καλλίτερα τὰ νοιώθουν καὶ ἀπὸ μένα. Αὐτὰ, καὶ σὰς ἀσπάζομαι, καὶ μένω διὰ βίον φύλαξ πιστὸς καὶ ἀγρυπνὸς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου

Souris

*Ἀδεια ἀδεία τοῦ ἑαυτοῦ μου

Πρὸς τὸν κύρ Νομάρχην

Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ πάσης Ξεροκαμπίας.

Τῆ ἰσχεῖ τοῦ ἄρθρου τοῦ περὶ τύπου Νομοῦ τοῦ Συντάγματος—

οὐτινος ἢ τήρησις ἀνετέθη εἰς τὴν φιλοπατριαν παντὸς ἑλληνοῦ, καὶ ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ὑποστηρίξω αὐτὸ μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἱματός σας, λαμβάνω τὴν τιμὴν

χωρὶς νὰ σὰς ἔχω ἀνάγκην, διότι τί ἀνάγκη σὰς ἔχω, νὰ φέρω εἰς γνῶσιν σας, ὅτι, ἐκδίδω τὸν Παληάνθρωπον μὲ τὴν ἀδειάν μου χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην τῆς ἀδείας σας, καὶ ἂν νομίξης, ὅτι μπορεῖς νὰ μοῦ κάμης τίποτα, ἢ νὰ μοῦ τὸν κόψῃς, παρ' τὰ μούτρα σου καὶ κόπιασε καὶ τότε βλέπεις πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος, καὶ τὶ ἀποξημίωσιν θὰ ζητῶ ἀπὸ τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον σηκώνει νερὸ—ἔστω καὶ μὲ βαθράκια τοῦ Κεφαλαρίου.

Λοιπὸν :

Κόντεψα νὰ ξεχάσω τὶ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ.

Ἐκεῖνο τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ξέρεις, καὶ ἂν δὲν τὰ ξέρεις ἔλα νὰ σοῦ τὸ μάθω, λέγει :

*Ὁ τύπος εἶνε ἐλεύθερος.

Δυνάμει ὄθεν τοῦ περὶ τύπου νόμου σὲ προκαλῶ νὰ παρεμποδίσῃς τὸ φύλλον μου, ἂν ἔμπορῃς.

Σὲ εἰδοποιῶ σὺ νὰ μὰ, - ἀλλὰ Κόντε, - ὅτι εἶμαι πολίτης ἐλεύθερος Ἕλληνας, καὶ ἀπὸ τὰ Ψαρὰ μάλιστα, ποῦ σὲ ἐλευθέρωσαν καὶ εἶσαι σὺ ἐλεύθερος καὶ τραβᾷς τὸν παρὰ, ὡς Νομάρχης, ἐνῶ ἐκεῖνα εἶνε Δούλα, ὅτι χαίρω ὅλα τὰ δικαιώματά μου ὡς πολίτης, ὅτι δὲν μῆκα φυλακὴ, παρὰ μιά φορά μόνον, καὶ αὐτὴν διὰ πολιτικὰ χρέη, καὶ τοῦτο χάριν τῆς μπουραδόρας Δίξας ποῦ μοῦ τὰ φάγε, τὴν ὁποῖαν ὅμως καλὰ τὴν ἐξεδικήθην

Πές το της, παρακαλώ, και θα με υποχρεώσετε πάρα πολύ. Έκτος αν δεν με πιστεύεις.

Τ. Γ. Στέλνε μου, καυμένη, κάμμιὰ φορά τιποτα Νομαρχιακὰς Έγκυκλιους νὰ δημοσιεύω νὰ τραβῶ και ἴω κανένα παρὰ κοντὰ σὲ σένα

Ὁδηγὸς τῆς νυκτός.

Ὅταν καιεται τὸ σπιτι σου, ὅταν σὲ φονεύουν στὸ δρόμο και ὅταν ἀπὸ τὸ ταβάνι σου οἱ νυκτοκλέπται κατεβαίνουν, ὡς ἄλλοι Χριστοὶ θαυματουργοὶ, και σὲ γδύνουν, τρέξε εἰς τὴν Διεϋθύνσιν, ἣτις μετεφέρθη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φουστάνια τῆς Ἀἰδὲ και τῆς Δασάλ.

Βασιλείου πρὸτυπον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡμεῖς

ὁ Δήμαρχος Ἀθη αἰών

Φέρομεν εἰς γνώσιν παντὸς χριστιανοῦ βερουτιανοῦ τε και μὴ, ὅτι εἰς τοὺς ἀνισκίπομένους ὑπονόμους τῶν Ἀθηνῶν γίνονται δεκτοὶ πρὸς **χωντάκιμα** παντὸς εἶδους ἀνθρωποι ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας, δηλομένοι και ἀδήλοτοι,

Σούζος.

Ἐλευθεροτυπία.

Δύνασαι παραδείγματος χίριν, νὰ ἀποκαλέσης τὸν γραμματέα τῆς Δημαρχίας καθιρὰ και ἕστερα δημοσία, ὅτι εἶναι **κλέπτης**, και νὰ σὲ ἀπειλήσει ἐκεῖνος, ὅτι θὰ σὲ καταγγεῖλη, και νὰ μὴ τολμᾷ νὰ τὸ κάμη. Αἰ, δὲν εἶναι τὸρα αὐτὸ **ἐλευθεροτυπία!**

Ἐθνικὴ τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνόπιον τοῦ Θεοῦ και τοῦ παρ' αὐτῷ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου ἐκάησαν δεκατρεῖς χιλιάδες, κὰν δεκατρια ἑκατομύρια, ἐφθαρμένοι χιρτονομισμάτων **ἀχρηστων**, ἅτινα ὅλα εἶνε σήμερον εἰς κοινὴν χρῆσιν. Τὸρα θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ, ὅτι ὅτι ἡ μοιρασιά δὲν ἐγένετο **νομείμως**, ἀλλὰ εἶνε ψέματα, διότι ὁ κ. Ῥενιέρης ἤπρε τὰ περισσότερα.

Ἡ γυναῖκα σου εἰς βίρσους ἄλλου

Ἀρχὴ τοῦ ἀληθινοῦ παραμυθιοῦ, καλὴ σπέρας σας.

Μιὰ φορά κ' εἶνα καιρὸ, — προχθὲς ἡκίμη ἕνας ἑβραῖος — μου τὸ διηγῆθη ὁ ἴδιος — ἔως 25 ἐτῶν, ἐκ Κερκύρας, τοῦ λιγυεῖ ἡ ἰταλίδα και τὴν ἀγάπησε. Τοῦ λέγει ἡ ἰταλίδα, καθὼς μου εἶπε ἐκεῖνος. — μὲ πέρνει; Και τῆς ἀπαντᾷ αὐτὸς — Σὲ πέρνω. Μὲ πέρνει, σὲ πέρνω, πέρνουνται. Ἀλλὰ δὲν πέρνουνται. Πῶς παρθῆκαν χωρὶς νὰ παρθοῦν; τὸρα σὰς λέγω.

Λέγει ὁ ἑβραῖος πρὸς τὴν ἰταλίδα ἐρωμένην του, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, — Γιὰ νὰ ἤμεθα σιγουροὶ νὰ βαπτισθοῦμε ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος, και γιὰ νὰ γίνουμ ἐπίσημα τὰ πράγματα νὰ πάμε στὴν Ἀθήνα νὰ βαπτισθοῦμε, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.

— Πάμε; — Πάμε.

Ἐρχονται λοιπὸν, γίνονται κατηχούμενοι, βαπτίζονται στὸ Φάλιρο ἀπὸ ἕνα νουνὸ, — μανιάτῃ τὸ ἐπαγγελμα — και οἱ δύο.

Δὲν ξέρω ποῖος κανόνας τοῦ θρησκευτικοῦ δικαιοῦ λέγει, ὅτι οἱ νεοφώτιστοι, — και Νεοφώτιστοι, ἠνομάσθη ὁ νεοφώτιστος Ἑβραῖος, — νυμφευόμενοι πρέπει, κατὰ θρησκευτικὸν νόμον, νὰ μένουν ξεχωριστὰ, ὑπὸ δοκιμασίαν κάμποσαις μέραις, δέκα λόγου χάριν, (διότι νὰ σὰς πῶ και τὴν ἀλήθειαν τὸ εὐαγγελίον δὲν τὸ ξέρω τόσο πολλὸ, ὅπως και οἱ παπάδες μας. Ἄς ἦναι, ἄς κουρένεται αὐτὸ) Δουπίν. Ὁ ρουινὸς, λέγει στὸν βαφτισμιῶ του Νεοφώτιστο, Γιὰ νὰ μὴ σοῦ δινη βάρος ἡ γυναῖκά σου θὰ τὴν πάρω ἐγὼ εἰς βάρος μου εἰς τὸ σπιτι μου διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ τύπος τοῦ θρησκευτικοῦ νόμου, ποῦ τὸν ἔγραψαν οἱ Εὐαγγελισταί.

Ὁ Νεοφώτιστος, ἀπὸ τὸν πολὺ τὸν θρησκευτικὸ ζῆλο, σὰν νεοφώτιστος ποῦ ἦτο, τοῦ τὴν παραδίδει. Περνοῦν

ἡ ἡμέραις και ἔρχεται ὁ καιρὸς τῆς προθεσμίας τῆς παραλαβῆς τῆς γυναίκος.

Πάει ὁ γαμπρὸς κ... και λέγει τοῦ νουνου του. — Καλησπέρα, νουνὲ, (τοῦ φίλησε και τὸ χέρι) ἦλθα νὰ πάρω τὴν γυναῖκά μου (Και τοῦτρεχαν τὰ σάλια, ὅτι ἐκεῖνη τὴ βραδυὰ θὰ καλοπεριούσε μὲ τὴν γυναῖκά του, χάριν τῆς ὁποίας ἀλλάξοις τῆσσε). — Ποιὰ γυναῖκά σου; τοῦ λέγει ὁ νουνός. Δὲν ἐτελειώσε ἡ θρησκευτικὴ προθεσμία — Βρὲ ἀμὰν, ζαμὰν, νουνὲ, ἐγὼ ξέρω τὴ θρησκεία μου, ὡς Νεοφώτιστος καλλίτερα κ' ἀπὸ σένα. — Τιποτα, δὲν ἔχεις γυναῖκα; φωνάζει ὁ Νεοφώτιστος; γυναῖκα, και ἀπόψε θὰ μὲ ἀφήσης, ἔτσι, μοναχί μου, χωρὶς γυναῖκα; — Θὰ κάτσω στοῦ νουνου, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη.

— Γυναῖκα!

— Τιποτα... Στοῦ νουνου.

Και ἔκτοτε ὁ νουνὸς κρατεῖ τοῦ Νεοφώτιστου τὴν γυναῖκα ὃ ὁ ἐνέχειρον, γιὰ τὸ βάπτισμα ποῦ τοῦ ἔκαμε.

Δι' ὅλα αὐτὰ ὁ Νεοφώτιστος εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν, ὅχι μόνον διότι ἔχασε τὴν γυναῖκά του, ἀλλὰ και τὴν θρησκείαν του, καθὼς και ἂν θελήσῃ νὰ ξαναλλαξοπιστίσῃ και νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν του θρησκείαν, οἱ χαχάμιδες δὲν τὸν δέχονται, ὡς ἀλλαξοπίστον.

Ἴδου τί τελοῦνται ἐπ' ὀνόματι τῆς θρησκείας.

Γιὰ νὰ σὰς ἀφήσω εἰς περιργίαν, μεθαύριον θὰ δημοσιεύσω και τὸ ὄνομα τοῦ Νεοφώτιστου, και τῆς Ἰταλίδος και τοῦ κῦρ Νουνου μας.

Τ. Γ. Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ ἔχῃς γυναῖκα εἰς βάρος ἄλλου. Τοῦτ' ἔστιν, νὰ στεφανώνεσαι σὺ μιὰ γυναῖκα και νὰ τὴν χαίρεται ἄλλος.

Νόμοι ξεχασμένοι.

Ὁ νόμος λέγει, ὅτι ἐντὸς τῶν πύλων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν ἀτμομηχανικὰ ἐργοστάσια και ἄλλα ἐν γένει καπνίζοντα διὰ καπνοῦ, ἢ, ἂν ἐξ ἀνάγκης τῆς πολιτείας γίνεταῖ τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχουν τοὺς καπνοδόχους τῶν ἐργοστασίων των τὸ σὸ ψηλά.

Δυνάμει τοῦ νόμου τούτου ἐκτίσθησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ τὰ πλείστα τῶν ἐργοστασίων ἐκτὸς τῆς πύλεως και ἔχουν και τοὺς καπνοδόχους ὑψομένους σὰν παραβιοῦ κατάρτια.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁμοως, παράδοξον πρᾶγμα, στὴ πρωτεύουσα μέσθαι αὐτὸς ὁ νόμος ξεχίσθη.

Κατοικεῖς εἰς μίαν οἰανδήποτε συνοικίαν. Κατοικεῖς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, εἰς τὸ δευτερον, εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ χιλιοσίον. Πᾶς στὸ σπιτι σου νὰ κοιμηθῆς, ἀργὰ, — ἐπειδὴ εἶνε καλοκαίρι, — μίλις σὲ πέρνει ὁ ὕπνος περὶ τὰ μεσάνυκτα και ξυπίας μισοσκασμένος.

Νυμίζεις ὅτι σὲ ἐπίασε ὁ Ἄραμπῆς ἀπὸ το λαμό.

Μὰ πῶς αὐτὸ; Τί συμβαίνει; Σὲ ἐπίασε ἡ μῶρα ἢ εἶδες ὄνειρο;

Τίποτα. μὴ φοβῆσθε. Οἱ κύρινοι φινυράριδες ἀνάβουν τοὺς φῦρνους τῶν, και οἱ φῦρνοὶ των αὐτοὶ καπνίζουν, και ὁ καπνὸς αὐτὸς σοῦ χώνεται μέσα στὴ μύτη ἐκεῖ ποῦ κοιμᾶσαι, νὰ σὲ πνιῆῃ.

Δυνάμει δὲ τοῦ καπνοῦ τούτου δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ κοιμηθῆς, οὔτε νὰ ἀναπνεύσης.

Και πῶς; Διὰ τί;

Διότι οἱ κληροδόχοι ὅλοι τῶν ψωμοφοοῦρων εἶνε μὲ ἄς σπιθαμῆς ὕψους.

Ὅταν δὲ φυτὰ και ἀέρας και κατεβάσει τὸν καπνὸν κάτω, τότε πλέμ ἀπιγροεῖται — οὐχὶ τὸ οὔρειν — ἀλλὰ τοῦ διέρχεται τὸν δρόμον, εἶθα ἐστὶ ψωμάδικο, ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ στραβώθῃς, και νὰ σκάσις και νὰ πᾶς στὸ διάβολο σκασμένος ἀναυλα.

Ἐρωτήσετε ὅλους τοὺς οἰκοκυραίους ποῦ ἔχουν γειτονικούς φῦρνους νὰ σὰς ποῦν τὴν ἀλήθεια, ἂν λέμε τὴν ἀλήθεια.

Ἀλλὰ σὲ ποιὸς, παρακαλοῦμεν, κάμνομε τὰ ποράπομά μας: Στὸ Κατὴ ἢ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους:

Γράφε οσα θέλεις.

Τὸ χαρι ποῦ τὰ γράφεις σοῦ τὸ κάμουν οἱ με γάλοι κωλοσφυῖγκι.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ τρίβομεν κ' ἐμεῖς στὰ μούτρά των. Χωρὶς συμπαθειο.

Καλὰ δὲν τὰ λέμε;

Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συνελθὼν ἐγνωμοδότησεν ὅτι:

Ὅταν περπατῆς στὸ δρόμο και ἔχῃς τὸν σκύλο σου δεμένο μὲ ἀλυσίδα και τὸν κρατεῖς, δύναται ἡ ταμπίδα τοῦ σκυλομπόγια νὰ σοῦ τὸν κάμη ἀνάρπασον, ὡς ἀδέσποτον!

Καθαρὴ κλεψιά

ἐν ὀνόματι φιλανθρωπίας.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρθρων τοῦ λυκείου Ἀντωνιάδου ὑπάρχει και ἕνα φιλανθρωπικόν.

Τὰ σευτὸν τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν, ὅταν οὔτοι ἀποφοιτοῦν, κατὰσχονται ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων διευθυντῶν και δίδονται εἰς τὸ νόσκομεῖον. Τοῦτο λέγεται εὐεργητικὸς σκοπὸς στὴ καμποῦρα ἄλλων.

Ὁ Θεὲ, τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ βερουτιαναῖς.

Τὰ ἀπανθρακωμένα ταῦτα ζητιανάρικα ὄντα ἀπόπεμ-

φθέντα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἐπανήλθον στὰ μαῦρα ντυμένα, ὡς ἄλλοι δῆθεν ὄντα, και περνοῦν ὡς πρόσφυγες Ἀλεξανδριναῖς ποῦ τῆς σκότωσε ἐκεῖνο τὸ θηρίον ὁ Ἀράπης τῆ μάνα και τὸν πατέρα των.

Και οἱ κλητῆρες τὸ πιστεύουν διότι... μερικαὶ ἀπ' αὐτὰς τρώγονται και χωρὶς πολὺ ἀλάτι.

Φαντασθῆτε νὰ κατάντησῶμε και ἀνθρωποφάγοι.

Σύστασις.

Ὁ Σκαλιστήρης, ἐκεῖνος, καλὲ, ὁ τμηματάρχης τῶν Δημοσίων ἔργων, αὐτὸς ποῦ εἶνε εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸν ξέρετε δὰ και ἀπὸ ἄλλοτε, θέλουν νὰ ποῦν, ὅτι ἂν τοῦ πᾶς κανένα πεσκετζάκι — ἄς ἦναι και λάδι — (διότι αὐτὸ τὸ μεταχειρίζεται εἰς ἐξωτερικὴν χρῆσιν) μπορεῖ, χωρὶς πολλὰς δυσκολίας νὰ σοῦ κάμη τὴ δουλειά σου μιὰ χαρά.

Τὶ χιραμοφᾶς ἀνθρωπος, τί δίκαιος, και τί... Και τί και τί και τί!

Βαστὰ και ἀπὸ τούρκικο σοῖ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ μερικὰς του συνηθείας.

Μία προσβολή.

Νὰ πάη ὁ πρίγκηψ Ἀθερινόπουλος, και μὲ τὸ παράσημό του μάλιστα, νὰ ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν Δημαρχίαν τὸν πρίγκηπα δῆμαρχον Σούτσον, και ὁ πρίγκηψ Σούτσος νὰ μὴ τὸν δεχθῇ.

Φαντασθῆτε τὸρα τὴν λεπτότητα τοῦ εἰὸς πρίγκηπος και τὴν ἀγροικίαν τοῦ ἄλλου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀγγλία. Ἄν σὰς ἀρέσῃ, ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ, τραχιάτε κάμπο.

Μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς.

Τοῦτο τὸ παραδίδει ὅπου και ἂν τύχῃ ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου και διευθυντῆς τοῦ ὀφθαλμοιατρείου λεπτοβάνουσος ἀξιοτίμος κ. Ἀναγνωστάκης.

Μὴ τολμᾶστε νὰ τοῦ δώσετε πιστολίην του τὴν ὁποίαν κατὰ παράκλησιν δέχθητε νὰ κομίσετε, μέσα στὸ δρόμο, διότι θὰ φάτε βρισίδι ποῦ θὰ πάη ἀντάρα.

Ἀηλαθὲ θέλει ὁ ἀνθρωπος τὸ γράμμα του νὰ τοῦ τὸ πᾶς σὰν δουλῆς του στὸ σπιτι, και νὰ σοῦ πῆ ἀντὶ εὐχαριστῶ — δεῖ σηκτῆρ.

Ἄ! ὁ κ. Ἀναγνωστάκης μέσα στοὺς δρόμους δὲν δέχεται ἐπιστολάς. Νὰ τὸ ξέρετε. Ξεμπερδεφε.

Ὁ κερατόπαπας.

Τὸν γνωρίζετε τὸν Πάπα τσιμποῦκο, ἐκεῖνον μὲ τὰ ἄσπρα και μακριὰ γένεια τὸν Ἰσκατόγερο (ἐλλημιστὶ ἐσχατόγερο);

Αἱ λοιπὸν αὐτὸν τὸν παπᾶ, ὅταν θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν τιμὴν τῆς ἀξιοτίμου συζύγου σας — ὠραίας ἢ ἀσχήμου — αὐτοῦ δὲν τοῦ βλαπτει, πάρτε τον νὰ κάμη δῆθεν ἀγιασμὸ στὸ σπιτι σας και,

μή σὰς μέλλει διὰ τὰ περαιτέρω.

Θὰ σὰς τὰ καθισθ τὰ κέρατα ὄχι κατακούτελα ἀλλὰ κατακόρυφα.

Θὰ πῆτε, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν γίνονται. Πῶς; Πρῶτον, ἂν ἦτο ψέματα θὰ μᾶς κατήγγειλε καὶ ἡμεῖς θὰ τοῦ τὸ ἀποδεικνύαμε.

Δοιπόν.

Ὡς συμπέρασμα :

Δυναταὶ νὰ ὀνομασθῇ ἢ ὄχι κερατόπαπας ;

Κακοήθης ἐρώτησις

Ἔνας — θὰ ἦτο, φαίνεται, βλάξ — ὅταν ἀνέγνωσεν εἰς τὰς εφημερίδας, ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὁ δῆμιος Ἀλεβιζόπουλος ἐκαρτόμησε τὸν Πετιμεζᾶ, ἠρώτησε βλακωδῶς τὸν παρακαθήμενόν του.

— Ἄμ τὸν ἄλλον γιατί τὸν ἀφινουν; θὰ ἔχη μέσα ἴσως. Ἐγὼ, ὅμως ἤθελα καὶ τὸν ἄλλον, διότι ἐκεῖνες τῆς γαλέταις ποῦ μᾶς ταῖσε, ὅταν ἤμουν ἐπιστρατός, ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ τῆς ξεχάσω. Αὐτὸς θέλει κρέμασμα, ὄχι καρμανιόλα.

Ἄλλου εἶδους φούρκα

Νὰ λέγῃ ὁ Φορολογουμένους τῶν Πατρῶν στὸν φίλο Δεκατσᾶ, ὅτι δὲν κάμει γιὰ θεατρίνος, κι' ἐκεῖνος ἀντ' ἀπαντήτως, νὰ τοῦ πετᾷ ἀπὸ τῆ φούρκά του τὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐξόδων του κατὰ μούτρα.

Μωρὲ φούρκα !

Φουρκίσεις μὲ ἓνα εἶδος τέτοιας φούρκας ἢ δὲν φουρκίσεις ; Μὰ εἶνε νὰ μὴ φουρκισθῇ κανεὶς ;

Πόλεμος καλλιτεχνικός

Ὁ κ. Δρόσης εἶνε καλλιτέχνης ὅστις ἐφτείασε καὶ τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκαδημίας, ὁ δὲ κ. Λύτρας καθηγητῆς τῆς ζωγραφικῆς.

Τώρα τί ἔχουν αὐτοὶ οἱ δύο ἄβρωποι καὶ τρώγονται σὰν τὰ σκυλιὰ δὲν ἔξερομε, ἔξερομε μόνοι, ὅτι εἶνε στὰ μαχαιρία, ἐφ' ᾧ καὶ λέγει ὁ κ. Δρόσης ὅπου σταθῇ καὶ βρεθῇ καὶ εἰς ὅποιον ἔβρῃ μπροστά του :

— Νὰ γνωρίζῃς τοῦτο πολὺ καλά! φίλε μου, ὅτι, ἂν πέσῃ κάμμιά ἄκροπολις ἢ ἀκρόπολις καὶ μᾶς πλακώσῃ, ... ἐκεῖνος ὁ μούτσο-Λύτρας τὰ κάμει ὅλα.

Δικαιολόγησις

Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης κ. Δρόσης ἀνέλαβε πρὸ δεκαπενταετηρίδος, προπληρωθεὶς μάλιστα κάμμιά εἰκοσαριὰ χιλιάδες δραχμαῖς, τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβάκη.

Τι κάμει ;

Πιάνει καὶ στήνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Βαρβακειοῦ δυὸ πέτρες πελεκυταῖς τὰς ὁποίας διὰ νὰ μὴ τὰς βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ τὰς ματιάσῃ τὰς σκέπασε διὰ μιᾶς παράγκας ἢ ὅποια ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἐσάπισε, δηλαδὴ τῆς πέσαν τὰ σανίδια.

Τώρα κείνος ὁ κοῦτσὸς, ποῦ τὰ κάμει ὅλα, συκοφαντῶν τὸν ἄβρωπο λέγει :

— Ὁ Δρόσης ἔφαγε τὰ λεπτὰ τοῦ Βαρβάκη, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τὸ ἄγαλμα.

Ὁ δὲ τῆς Ἀκαδημίας καλλιτέχνης λέγει πρὸς δικαιολόγησιν.

— Ἐπῆγαν, φίλε μου, καὶ μοῦ κάμαν σὰν συντηρητικὴ κατὰσχεσι κάτι ἄβρωποι — πῦ δὲν τοὺς γνωρίζω καθόλου — τὴν παράγκαν τοῦ μνημείου μου, καὶ μοῦ τὴν κάμαν, φίλε μου, ἀπὸ παράγκαν μαραγκοῦδικο, κόπιασε τόρα, σὺ κυριε, νὰ πᾶς νὰ ἐργασθῆς νὰ στήσῃς τὸ ἄγαλμα. Νὰ, κόφτουν σανίδια μέσα, δὲν πᾶτε νὰ δῆτε !!

Παληανθρωπιας.

ἐν βίᾳ.

Δὲν μπορεῖς νὰ κατοικήσῃς χωρὶς νὰ μὴ τὸ γράψῃς τὸ Δελτιὸν τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸς ὁ Διευθυντῆς κοιτεύει νὰ χαθῇ καὶ μέσ' τὸν Νικολήμας.

— Φαντασθῆτε τὸν κ. Ν. Νάζου, τὸν γνώριμόν μου, ὁ ὁποῖος θὰ θτμώσῃ, τὸν γραμματέα τοῦ ἰπποσιδηροδρόμου νὰ ζητῇ δανεϊκὰ ἓνα φράγκο ἀπὸ τὸν ἰππιδάτην ἑνὸς τραμβαῦ. Ἄμ τέτοιος γραμματεὺς γινομαὶ καὶ ἐγώ.

— Ἀνῆγγειλε ὡς καὶ αὐτὴ ἢ Ὁρα τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Παληανθρώπου. Ξέρετε γιατί. Γιὰ νὰ μὲ τάρῃ μὲ τὸ κόμμα τοῦ Ὁ Τρικούπης. Ἄμ δέ !

— Ἐκεῖνα πάλι τὰ Ἡμερήσια Νέα διὰ νὰ ἐπαιέσουν μὲ ὑβρισαν τὸ Μή Χά υεσαι. Εἶναι κατάστασις πραγμάτων αὐτῆ ;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ἐμφύλιος πόλεμος

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς Δευτέρας συνήχθησαν δεκαχισιγίλια εἰκατομμύρια πωλητὰι ἐφημερίδων ἐξώθεν τοῦ τυπογραφείου ἐν ᾧ ἐξετυποῦτο ὁ Παληανθρώπος.

Οἱ πωλητὰι οὗτοι τῶν ἐφημερίδων ἦσαν δύο κόμματα.

Τὸ νέον τοῦ Δεληγιάννη καὶ τὸ παλαιὸν τοῦ Κουμουνδούρου.

Ἐγὼ ὑπεσχέθην νὰ τὸν δώσω εἰς τοὺς Δεληγιαννιστάς, τὸ μικρομεγάλον κόμμα, ἀλλ' ἔπειτα μετέβαλα γνώμην καὶ τὸν ἔδωκα εἰς τοὺς Κουμουνδουρικούς, τοὺς ἀρχαίους πωλητὰς, πρὸς τὸ συμφέρον μου.

Οἱ Δεληγιαννιστὰι ἔκαμαν ἐπανάστασιν, ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει, μὲ τὸ ζῶρι νὰ πάρουν τὸν Παληανθρώπον, οἱ δὲ Κουμουνδουρικοὶ, οἱ συστηματικοὶ πωλητὰι, οἱ ὅποιοι τὸν εἶχαν πάρει δὲν ἤνθουν νὰ τοὺς τὸν παραδόσιν.

Ἐρχισε λοιπὸν ἡ μάχη τῶν Μεθορίων.

Τὰ δύο στρατόπεδα εἶχον παραταχθῆ ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς Δευτέρας ἐκτὸς τοῦ τυπογραφείου τῆς «Παλιγενεσίας» καὶ τοῦ «Κάλλους». Οἱ μὲν εἶχον ὀχυρωθῆ πρὸ τοῦ τυπογραφείου, — Καραλῆ Δερβέν — οἱ δὲ ἐχθροὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Καραμάνου.

— Θὰ μᾶς δώσετε φύλλα; λέγουν οἱ ἐχθροὶ πρὸς τοὺς Κουμουνδουρικούς.

— Θὰ σὰς δώσωμε, τοὺς ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἰσομονήν.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι δὲν εἶχον ὑπομονήν, διότι μόλις εἶδον τοὺς Κουμουνδουρικούς νὰ πάρουν φύλλα, τοὺς ριχθῆκαν, ὡς ἄλλοι Ἰραμπίδες, τοὺς ἄρπαξαν τὰ φύλλα καὶ τὰ ξέσχιζαν.

Νέου εἶδους πόλεμος, ξεσπάσας εἰς τὴν ράχην μου, διότι τὸ φύλλον μου, ὡς ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ βομβαρδισμοῦ ποῦ τοῦ ἐγένετο δὲν ἐπωλήθη, ὅσον ἔπρεπε νὰ πωληθῇ.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ διὰ τὸν ἄλλον ποῦ θὰ σὰς πῶ μεθαύριον, ἐκδίδω ἐκ δευτέρου τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Παληανθρώπου, ὅπως τὸν ἀγοράσετε ἐκ δευτέρου ὡς νέον.

Τέτοιοι παληανθρώποι εἴσατε καὶ τέτοια θέλετε.

Υ. Γ. Ξέρετε τί ποιήνῃ ὑπέβαλε ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας εἰς τοὺς Δεληγιαννιστάς; Δέκα δραχμάς, γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ φύλλου μου!

Θὰ τὰ βροῦμε καὶ μὲ τὸν δὲ, καὶ μὲ τοὺς μὲν.

Συνδρομὴ ἑττοσία δραχμαὶ ἕξ πληρωτέαι ἅμα τῇ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Αθήναις, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντέβολα, δραχμαὶ δεκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς ἄλλο μέρος, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἔξυπνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Εκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Δι' ἀποδείξεις ὑπογράφονται πρὸς τὸν ὑπογράφοντος αὐτὰς

Ι. Βερβέρη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Αὐγούστου 1882

Ἐκδοσις Β'.

Ἀριθ. 2